

Arrest

nr. 231 491 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 augustus 2018 België binnen en verzoekt op 17 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 26 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwah, van Palestijnse origine te zijn en bij UNRWA te zijn geregistreerd. U en uw familie zijn vluchtelingen van 1948. U hebt heel uw leven op hetzelfde adres gewoond. Uw vader baat een voedingswinkel uit naast jullie huis, uw moeder is huisvrouw. Uw vader was vroeger actief voor Fatah, hij was bewaker van ene S. A. (...) en had omwille hiervan problemen met een islamitische groepering in Safsaf. Toen deze S. A. (...) op pensioen ging stopte uw vader in 2000 met werken voor Fatah, waarna hij geen verdere problemen kende. Uw vijf zussen zijn allen in het kamp woonachtig: uw oudste zus N. (...) is weduwe en woont met haar dochter bij jullie ouders. Uw zus A. (...) woont met haar gezin in de wijk Safouri, uw zus S. (...) is verloofd en woont nog thuis, uw zus I. (...) woont met haar gezin in Safsaf boven haar schoonouders. Uw zus H. (...) woont nog thuis.

U hebt tot uw 16de/17de UNRWA scholen bezocht, maar na te zijn gezakt voor uw examens, hebt u uw studies stopgezet, hebt u een gedurende een half jaar een opleiding gevolgd aan een privé-instituut en bent u hierna beginnen werken als lakker van meubels. U werkte voor verschillende bazen, uw laatste job was buiten het kamp en u werkte voor een Libanees. In november 2015 bent u gehuwd en u bent vader van een dochtertje, u woont samen met uw gezin bij uw ouders.

Op 21 december 2016 werd de echtgenoot van uw zus N. (...) vermoord, hij was lid van Fatah en werkte als bewaker van een partijbureau. Daarnaast was hij ook visverkoper. De moord gebeurde in opdracht van de groepering Bilal al Badr en werd uitgevoerd door M. S. (...) en A. F. (...). Uw schoonbroer had in 2010 al eens ruzie met deze F. (...) gehad en zijn moeder werd toen ongelukkigergewijze door F. (...) gedood in een schietpartij.

Uw vader werd op de dag van de moord op uw schoonbroer hiervan op de hoogte gebracht. Hij begon te roepen en A. F. (...) te beledigen. Toen F. (...) dit vernam schoot hij uw vader een half uur later neer. Uw vader werd overgebracht naar het ziekenhuis en diende te worden geopereerd. Tijdens de begrafenis van uw schoonbroer beledigde u openlijk de vrouwelijke familieleden van uw belagers. Ongeveer een week nadien kreeg uw vader in het ziekenhuis de boodschap dat ze ook u zouden vermoorden, toen u dit vernam van uw vader was u bang en uw vader maande u aan voorzichtig te zijn. In januari 2017 werd u vlakbij de groentemarkt, toen u op weg was naar het ziekenhuis, door de twee moordenaars beschoten, doch u kon aan uw belagers ontkomen. U werd depressief en kwam quasi het huis niet meer uit, wanneer u naar kapper of de dokter moest verkleedde u zich als vrouw en werd u door uw moeder vergezeld. In april 2017 werd uw huis door uw belagers beschoten met de boodschap 'we willen je zoon vermoorden'.

Op 11 juli 2018 hebt u het land via de luchthaven in Beirout legaal met uw eigen paspoort verlaten, een smokkelaar regelde uw visum voor Bolivia. U reisde via Ethiopië, Bolivia, Brazilië, Spanje en Frankrijk naar België, waar u op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw paspoort zou door een 'helper' van de smokkelaar in Frankrijk zijn afgenomen met de belofte dat u het later zou terugkrijgen, wat echter niet gebeurde.

Een drietal maanden geleden werd uw huis andermaal beschoten door uw belagers met de woorden 'we gaan je zoon overal te pakken krijgen'.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw vluchtelingenkaart (identiteitskaart), uw UNRWA kaart, foto's van beschietingen op uw huis, foto's van uw overleden schoonbroer, attest ziekenhuis in hoofde van uw vader, attest Volkscomité waarin uw problemen bevestigd worden, foto's van uw vader in het ziekenhuis, foto's ter illustratie van de gevechten tussen Bilal al Badr en Fatah in het kamp, overlijdensakte schoonbroer, trouwakte van uw zus en schoonbroer, foto zus en schoonbroer, vluchtelingenkaarten familieleden.

In 1990 werd een oom, Z. (...), vermoord samen met andere jongens, zonder enige reden. Een andere oom, N. (...), werkte voor Fatah-verantwoordelijke Faried Huranie, beiden werden in 2000 vermoord, door wie is niet geweten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo volgden u en uw zussen onder andere les aan UNRWA scholen en konden jullie rekenen op medische bijstand. Vroeger kregen u en uw familie ook voedselhulp, doch deze hulp werd zo'n half jaar geleden omgezet in een driemaandelijks, weliswaar kleine, financiële bijstand van 20 dollar per persoon (CGVS p.2-4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U stelt dat uw problemen begonnen zijn nadat uw schoonbroer door aanhangers van Bilal al Badr werd vermoord, uw vader daarna de moordenaar beledigde waarop hij op zijn beurt neergeschoten werd en zijn belagers dan u begonnen te bedreigen. Deze bedreigingen aan uw adres namen ongeveer een aanvang een week nadat uw vader in het ziekenhuis werd opgenomen. Toen u dit vernam werd u bang, zo stelde u. U dan logischerwijze gevraagd hoe u de situatie ging aanpakken, stelde u dat u heen en weer ging tussen het ziekenhuis en jullie woning. U gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen nam, antwoordt u verbazingwekkend genoeg dit niet te hebben gedaan, alhoewel uw vader u aangemaand had voorzichtig te zijn (CGVS p.8). Deze door u geschetste gang van zaken ontbeert, zeker gezien u duidelijk te kennen geeft tot wat jullie belagers in staat zijn en ze er duidelijk mee bedreigd hadden u te vermoorden, ieder begin van geloofwaardigheid. Moest u effectief met de dood bedreigd zijn geweest kan er van uitgegaan worden dat u alle mogelijke voorzorgen zou nemen en niet zomaar op en neer pendelde tussen uw woning en het ziekenhuis. Bovendien kan het evenmin overtuigen dat u gewoon thuis bleef wonen terwijl dit adres door uw belagers gekend was (CGVS p.2, 8).

Gezien deze observaties kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring als zouden uw belagers u op weg naar het ziekenhuis hebben proberen neer te schieten (CGVS p.8). Deze appreciatie wordt nog onderstreept door uw verdere verklaringen. U stelt na dit incident depressief te zijn geworden en de hele tijd in uw kamer te hebben gezeten. Dit zou u van januari 2017 tot uw vertrek in juli 2018 hebben volgehouden. Het CGVS valt in herhaling wanneer het stelt dat het ongeloofwaardig is dat u al die tijd thuis zou blijven, waar u toch een makkelijke prooi vormde voor uw belagers en uw bewering geen geld te hebben gehad en uw mogelijke bewering dat u het psychisch moeilijk had doen hieraan geen afbreuk (CGVS p.8-9). In verdere lijn is het evenmin geloofwaardig dat u dan wel het risico nam om nu en dan toch het huis te verlaten en samen met uw moeder naar de dokter of de kapper te gaan. U geeft weliswaar aan dit telkens te hebben gedaan verkleed als vrouw, doch moest er geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht is het niet geloofwaardig dat u een dergelijk risico nam en dan ook

nog eens uw moeder in gevaar bracht. Het feit dat u vermomd als vrouw naar buiten ging, doet hier geen afbreuk aan daar het voor uw belagers toch niet al te moeilijk kan zijn geweest deze vermomming te ontmaskeren. U vervolgens gevraagd waarom de beweging van Bilal al Badr niet gewoon uw huis binnenviel moesten ze het effectief dusdanig op u gemunt hebben zoals u wil laten uitschijnen, kunt u slechts zeer flauwtjes opmerken dat ze niet dachten dat u thuis was (CGVS p.9). Gezien de nietsontziendheid waarmee uw belagers te werk gaan, is deze afwachtende houding van hunnentwege totaal niet geloofwaardig.

Gezien het geheel van deze observaties kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw belagers tot twee keer toe uw huis hebben beschoten, één keer in april 2017 en één keer rond oktober 2018 (CGVS p.9). Evenmin kunnen de door u neergelegde foto's (waarop kogelinslagen op een muur te zien zijn) ter staving hiervan overtuigen om hieruit niet kan worden afgeleid wiens huis het hier betreft, noch in welke omstandigheden en door wie er werd geschoten.

U gevraagd waarom men er eigenlijk op uit was u te vermoorden, stelt u dat de ruzie die ze met uw vader hadden aan de oorsprong lag. Erop gewezen dat het hier slechts een 'verbale ruzie' betrof, waarmee het CGVS wilde aanduiden dat de door u beschreven doodsbedreigingen toch niet in overeenstemming waren met een 'gewone ruzie', antwoordt u plots dat u tijdens de begrafenis van uw schoonbroer de vrouwelijke familieleden van uw belagers zwaar zou hebben beledigd en dit in de tegenwoordigheid van iedereen die daar aanwezig was. Dit door u aangereikte motief kan evenmin overtuigen daar u hier ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw persoonlijk onderhoud aldaar nooit ook maar enige allusie op hebt gemaakt. U hiernaar gepeild antwoordt u dat u er kort moest zijn, dat ze u vroegen waarom ze u wilden vermoorden en u slechts zei omwille van uw vader (CGVS p.9). Gezien uw uitspraken aan de grondslag lagen van de aan u gerichte bedreigingen ziet het CGVS niet in waarom u dit niet gewoon zou hebben opgeworpen toen u hiernaar werd gevraagd en ook deze vaststelling ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees wordt eveneens ondermijnd door het gegeven dat u nagelaten hebt in Spanje of Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen en u hiervoor geen valabele reden kunt aanreiken. Immers, u naar de reden hiervoor gepeild, komt u niet verder dan te stellen dat België het beste land is voor Palestijnen (CGVS p.6). Van iemand die beweert voor zijn leven te vrezen kan toch verwacht worden dat hij zich, bij aankomst in Europa, quasi onmiddellijk tot de bevoegde asielinstanties zou wenden. De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

De overige door u neergelegde stukken en foto's die betrekking hebben op uw schoonbroer en uw overleden ooms staan hier niet ter discussie, net zomin als de door u neergelegde identiteitskaarten van familieleden. De video die u wilde tonen over de beschieting van uw schoonbroer werd door het CGVS niet ingehouden, daar u zelf aangaf dat de daders die hierop te zien waren gemaskerd waren en dit niets verder toevoegt aan uw verklaringen (CGVS p. 10). Het feit dat uw vader beschoten werd en medische problemen heeft - ter staving waarvan u documenten neerlegt -, staat hier op zich evenmin ter discussie, doch gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde omstandigheden waarin uw vader gewond raakte, noch aan wie er hiervoor verantwoordelijk was/waren (CGVS p.10). Het door u neergelegde schrijven van het Volkscomité dat u problemen hebt, vermag hier evenmin een ander licht op te werpen daar dit duidelijk ter uw behoeven werd opgemaakt en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft. De foto's die de situatie in het kamp illustreren voegen niets toe aan uw persoonlijke motieven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u uw paspoort niet neerlegt en u hiervoor geen valabele reden kan aanreiken. Zo stelt u dat de smokkelaar uw paspoort heeft afgenomen bij aankomst in Frankrijk en hij het voor u zou bewaren. Gevraagd waarom hij dit deed, kunt u vooreerst slechts stellen dit niet te weten om dan even later toe te voegen dat men het anders zou afnemen bij de Franse grens, een antwoord waarbij u eraan voorbij gaat dat dit ook een mogelijkheid is wanneer de smokkelaar zou worden gecontroleerd/gefouilleerd. U gevraagd welke concrete afspraken u had gemaakt met de smokkelaar om uw paspoort terug te krijgen, stelt u verbazingwekkend genoeg dat u niets met hem hebt afgesproken. U gevraagd of u een kopie heeft, moet u andermaal ontkennen (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen omtrent dit document totaal niet kunnen overtuigen en de vaststelling dat u dit document niet wenst neer te leggen komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de

UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precarie omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo geeft u in de loop van uw procedure niet aan dat u ooit problemen met de Libanese autoriteiten zou hebben gekend. Verder blijkt dat u tot uw 16de of 17de levensjaar les hebt gevolgd aan UNRWA scholen en u hierna een opleiding van zes maanden hebt gevolgd aan een privé instituut, waarna u als lakker van meubels aan de slag ging. U werkte voor verschillende bazen, zo geeft u aan, en de laatste

acht maanden, tot uw vertrek uit het land, werkte u voor een Libanees en verdiende u 500 dollar, wat echter niet altijd genoeg is om uw gezin te onderhouden, zo stelt u (CGVS p.4). Dient in dezer te worden opgemerkt dat u met uw vrouw en dochter inwoont bij uw ouders, die een eigen huis hebben, alhoewel u aangeeft dat er een aantal lekken zijn gezien het een oud gebouw is (CGVS p.3). Uw vader heeft een voedingswinkel naast jullie huis en verdient net genoeg om zijn gezin te onderhouden (CGVS p.2-3). U geeft aan dat u bij UNRWA terecht kon voor medische bijstand en jullie om de drie maanden een financiële tegemoetkoming kregen van deze organisatie (CGVS p.4). Bovendien blijkt dat u in staat was 9.500 dollar bij elkaar te sprokkelen om uw reis naar België te bekostigen, dit terwijl u tijdens het gehoor en het overlopen van uw economische positie nergens melding maakt van het gegeven dat dit een impact op uw verdere leven heeft (Verklaring DVZ punt 30).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update – dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-

Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende

behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel verwijst verzoeker naar artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en gaat hij in op de omstandigheden waarin deze uitsluitingsclausule geen toepassing vindt.

Met betrekking tot de situatie van algemeen geweld in het kamp die hem buiten zijn wil verhindert om naar het kamp terug te keren, laat verzoeker het volgende gelden:

"Op 21/12/2016 werd de man van verzoekers zus vermoord door M. S. (...) en A. F. (...), in opdracht van Bilal Badr. Hij werkte als bewaker van Fatah. Eveneens in december 2016 werd verzoekers vader beschoten ingevolge waarvan hij diende te worden gehospitaliseerd. Tegelijk werd de woning van verzoeker, die ligt in de uiterst gewelddadige wijk Safsaf, meermaals beschoten.

Verzoeker staakt voormelde feiten aan de hand van onder meer de volgende documenten :

- Een medisch attest van zijn vader alsook foto's van zijn verwondingen, waaruit blijkt dat zijn vader beschoten werd in zijn buik en als gevolg hiervan diende te worden gehospitaliseerd.
- Een overlijdensakte van zijn schoonbroer alsook een video van de moord op zijn schoonbroer, waarop te zien is dat het om een gerichte moordaanslag ging door gemaskerde mannen alsook officiële documenten die aantonen dat het zijn schoonbroer betreft
- Foto's van de beschietingen op de woning van verzoeker
- Een attest van het Volkscomité

Het bestaan van voormelde feiten is bijgevolg niet voor redelijke discussie vatbaar, maar wordt bewezen aan de hand van bewijskrachtige video's, foto's en attesten.

Los van de vraag naar de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker omtrent zijn persoonlijke bedreigingen, staat het vast dat verzoeker en zijn gezin het voorwerp uitmaakten van extreme vormen van geweld in het kamp, die zelfs wijzen op doelgericht geweld dat sinds de jaren 90 tot op heden aanhoudt.

Ten onrechte oordeelt het CGVS dat de situatie in het kamp intussen gestabiliseerd zou zijn. In strijd met de bestreden beslissing blijkt uit de meeste recente rapporten dat nog steeds gewapend geweld is het kamp, dat leidde tot de onderbreking van de diensten van UNRWA :

Cautious Calm in Ain el-Hilweh after Armed Groups Trade Fire, by Naharnet Newsdesk 14 March 2019, 16:19 <http://nna-leb.gov.lb/en/show-news/101642/Cautious-calm-in-Ein-Helweh-refugee-camp>

"(...)"

Vrij vertaald: "Voorzichtige kalmte viel donderdag namiddag over het Palestijnse vluchtelingenkamp van Ain el Hilweh na een schietgevecht tussen twee gewapende groepen, zie het National News Agency. NNA meldde dat Youssef Orqoub, de zoon van de bekende voortvluchtige Bilal Orqoub ernstig gewond werd bij de gevechten. Het voegde eraan toe dat twee anderen mensen werden gewond onder wie

Kamal al-Dawoudi, een bodyguard van het hoofd van de Mojahid Islamic Movement Sheikh Jamal Khattab. Al-Jadeed televisie meldde intussen dat 'intensieve contacten' onderweg waren om de situatie te bevatten. Eerder die dag zie NNA dat een vuurgevecht ontstond tussen een groep, geleid door B.A. en de Islamitische Usbat-al-Ansar nadat de Palestijnse KhKH, die trouw is aan Usbat-al-Ansar het vuur opende tegen Y.A., een zoon van de leider van de eerste groep, die gewond werd in zijn maag. De incidenten van donderdag zijn gelinkt aan de clash die uitbrak twee dagen geleden volgens NNA. Twee Palestijnse burgers werden gewond in dat incident."

One shot and another stabbed with a knife in Ain al Hilweh, Mohammed Zaatari| The Daily Star, Nov. 29, 2018 | 12:03 AM

"(...)"

Vrij vertaald: "Een vrouw werd kritiek gewond door een regen van kogels en een andere man werd gestoken in de borst tijdens afzonderlijke incidenten woensdag in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain al Hiweh, zei een bron vandaag aan de Daily Star.

Zie VN Veiligheidsraad, Report by the UN Secretary-General on developments since 13 July 2018 (security situation; disarming armed groups; political stability; other topics) 15/11/2018

"(...)"

Vrij vertaald: "In Ein el Helweh nabij Sidan, is de veiligheidssituatie geëscaleerd op 15/09 toen een persoon werd doodgeschoten door de zoon van een oudere in de extremistische groep van Bilal Badr. De scholen van UNRWA werden gedurende één dag gesloten. De Gezamenlijke Palestijnse Veiligheidstroepen in het kamp, wier werk was opgeschort in juli ingevolge de spanningen tussen Fatah en Hamas heeft opnieuw haar activiteiten opgestart in Oktober."

Zie Gruppe 22 - Informationszentrum Asyl und Migration , Briefing Notes 24. September 2018, Libanon, Sicherheitslage in Ain al-Hilweh:

"(...)"

Vrij vertaald: "De veiligheidssituatie in Ein el Hilweh was gespannen. In het vluchtelingenkamp zouden zich aanhangers van islamitische groepen en gevluchte criminelen verschuilen. Palestijnse fracties staan in voor de veiligheid in het kamp. De Libanese overheid controleert de in- en uitgangen en komt ook tussen als dit vereist is voor de nationale veiligheid. In juni 2018 werden de 4 ingangen van het kamp met elektronische poorten beschermd."

<https://navva.org/lebanon/nation/the-reactions-of-the-murder-of-saadi-paralyzed-ein-al-hilweh/>
18/09/2018:

"(...)"

Vrij vertaald: De veiligheidssituatie in Ein El-Hilweh werd nog steeds beïnvloed door de moord op Haitham Al-Saadi waarbij aangedrongen werd op de uitlevering van de dader. Hoe verliep de dag in het kamp in het licht hiervan? In de meeste straten heerste er als het ware een staat van verlammende voorzichtigheid in het licht van de moord op Saadi en zijn familie, verwanten en sommige committes in het kamp. De UNRWA scholen waren gesloten wegens de gebrekkige opkomst van studenten en leerkrachten. Er vond een vergadering plaats van het gezamenlijk Palestijnse Nationale Actiecomité in de Palestijnse ambassade van Beirut om de situatie in het kamp te bespreken. Een gelijkaardige vergadering vond plaats in het kamp zelf. Na de gruwelijke moord op Haitham al-Saadi werd het kamp en de weg afgesloten en nadat men beslist heeft om de dader uit te leveren herstelde de rust zich. Door dit misdrijf komt opnieuw tot uiting dat de veiligheidssituatie erg onstabiel is."

Aldus oordeelt het CGVS ten onrechte dat het kamp veilig is. De gewapende milities zijn nog steeds actief, waarbij nog steeds burgerslachtoffers vallen."

Voorts voert verzoeker aan dat hij geen bijstand krijgt door het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) in het kamp. Hij licht dit als volgt toe:

"Verzoeker kan zich bij zijn terugkeer niet langer plaatsen onder de bescherming van UNRWA. Naast het gegeven dat de onveiligheid in het kamp tot onderbrekingen leidt van de diensten van UNRWA, is UNRWA niet meer in staat om haar mandaat naar behoren uit te oefenen

Geheel ten onrechte stelt het CGVS dat verzoeker kon voorzien in zijn basisbehoeften gezien hij gratis kon inwonnen bij zijn ouders.

Verzoeker verklaarde dat zijn gezin bestond uit 9 leden (zijn ouders, zijn zus en haar dochtertje, zijn twee andere zussen, hijzelf, zijn vrouw en hun kindje).

Verzoekers vader baat een winkeltje uit. Hij verdient +/- 240 dollar/maand. Zijn oudste zus die weduwe is krijgt een uitkering van 100 dollar/maand. Verzoeker verdient slechts 500 dollar/maand. Verzoekers moeder en overige zussen hebben geen eigen inkomsten. Het totale gezinsinkomen bedraagt aldus $840 \text{ dollar} / 9 = 93 \text{ dollar per persoon}$ (adm. dossier, p. 13).

Uit de administratief dossier blijkt dat de gemiddelde uitgaven van voedsel 95.8 dollar/persoon/maand bedroegen in 2015. Daarnaast bedroeg in 2015 de armoedegrens 208 dollar/persoon/maand (budget voor essentiële voeding, transport, huur en nutsvoorzieningen) en de extreme armoedegrens 75 dollar/maand/persoon (budget enkel voor essentiële basisvoeding) (zie adm. dossier, p. 52 + p. 113 e.v.)

Het budget van het gezin ging met andere woorden volledig op in voedsel alleen en het gezin was zelfs zeker van voedsel. Er was geen enkele ruimte om te voorzien in de overige basisbehoeften (nutsvoorzieningen, transport, enz).

Dit werd ook uitdrukkelijk zo verklaard door verzoeker zelf. In strijd met de bestreden beslissing verklaarde verzoeker geenszins dat zijn inkomen volstond om in het levensonderhoud te voorzien doch dat het zelfs niet genoeg was voor eten en drinken:
(...)

Bovendien verbleef het hele gezin in een manifest onaangepaste woning. Hoewel het gezin bestond uit 9 gezinsleden, telde de woning slechts twee slaapkamers, een living, een keuken en een badkamer. Bovendien was de woning in een slechte staat wegens waterinsijpeling, maar had het gezin geen middelen om het te herstellen.

Welnu, de financiële hulp die dit gezin heeft gekregen van UNRWA (behoudens school en eventuele medische uitgaven ingeval van ziekte) is als volgt: 6 dollar per persoon per maand! Uiteraard is dit onvoldoende:
(...)

Uit het voorgaande blijkt dat het gezin in ernstige armoede leefde. Het had gewoon onvoldoende geld om elke dag te koken. De hulp die het gezin kreeg van UNRWA was manifest ontoereikend om in een menswaardig levensonderhoud te kunnen voorzien.

Geheel ten onrechte voegt het CGVS hieraan toe dat verzoeker kennelijk wel voldoende middelen zou hebben gehad om zijn reis naar België te bekostigen ten bedrage van 9.500 dollar. Behoudens vergissing van verzoeker heeft het CGVS verzoeker helemaal nooit ondervraagd omtrent de oorsprong van voormeld geld. Het betreft daarentegen een bedrag, dat integraal werd geleend en dienvolgens zal moeten worden terugbetaald.

In dezelfde lijn van de verklaringen van verzoeker rapporteert ook de lokale media dat UNRWA manifest tekort schiet aan haar hulpverplichting : In december 2018 wordt de dood gemeld van Mohamad Wahba, een kindje van 3 jaar oud dat gestorven is voor een Libanees ziekenhuis omdat UNRWA slechts 50% van de medische kosten vergoedde en de ouders over geen geld beschikten om het te verzorgen. Bijgevolg werd de levensnoodzakelijke behandeling geweigerd in het ziekenhuis (zie stuk 3).

Het rapport COI FOCUS, "Palestinian Territories, Lebanon, UNRWA Financial Crisis and impact on its programmes" uit november 2018 doet helemaal geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat de hulp waarvan verzoeker daadwerkelijk heeft genoten in Libanon hem niet eens in staat stelde om te overleven.

Bovendien stelt dit rapport weliswaar dat UNRWA de financiële crisis uit 2018 zou hebben overleefd, doch geeft het geenszins aan dat UNRWA in 2019 over bijkomende budgetten zou beschikken teneinde bijkomende hulp te verlenen aan de behoeftige gezinnen waartoe ook verzoeker behoort. Integendeel in februari 2019 verklaarde UNRWA:

Samar Kadi, UNRWA chief vows to fulfil mandate despite US funding cut, Sunday 24/02/2019
“(…)”

Vrij vertaald: "Het gat dat werd geslagen door de stopzetting door Washington werd dicht gemaakt door financieringen van andere schenkers zoals de landen van de Arabisch Golf en de EU. Wij hopen dat deze financieringen zullen behouden blijven in 2019 zodat wij ons belangrijk werk inzake onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheid en noodhulp voor meer dan 5.4 miljoen vluchtelingen in de regio kunnen verderzetten, zei Krahenbuhl. Hoewel we vorig jaar succesvol waren, is het geenszins gegarandeerd dat elke schenker hetzelfde bedrag zal geven dit jaar. In 2019 beginnen we opnieuw van nul. UNRWA's financiële situatie blijft fragiel. Dit is de enige realistische manier om de situatie te beschrijven, voegde hij eraan toe tijdens een bezoek aan Libanon."

Gezien verzoeker niet kon overleven in het kamp, kan hij bezwaarlijk geacht worden te kunnen overleven buiten het kamp waar de uitgaven aanzienlijk hoger liggen dan in het kamp zelf.

UNDP, *Investigating Grey Areas: access to basic urban services in adjacent areas of Palestinian refugee camps in Libanon*, 2011 :

"(...)"

Vrij vertaald: Belangrijkste conclusies: Financiële problemen: Gebrek aan werkgelegenheid en de hoge kostprijs van de SBV in vergelijking tot het inkomen van de Palestijnse vluchtelingen in de gebieden rond de kampen.

Zie UNHRC, *The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon*, februari 2016:

"(...)"

Vrij vertaald: "Door de wetswijzigingen tussen 2005 en 2010 kunnen de Palestijnse vluchtelingen nu bepaalde jobs uitoefenen in de private sector, die voorheen voorbehouden waren voor de Libanese bevolking. Maar zij mogen nog steeds 36 beroepen niet uitoefenen (waaronder in de medische sector, landbouw en visserij en publiek transport). Daarenboven hebben de Palestijnse vluchtelingen slechts gedeeltelijk toegang tot het Nationaal Fonds voor Sociale Zekerheid. Om te werken moeten de Palestijnse vluchtelingen een arbeidskaart hebben, die gratis wordt verstrekt. Maar het verkrijgen ervan vergt een lang administratief proces, waarvoor de vluchtelingen afhankelijk zijn van de goodwill van hun werkgevers, waardoor de efficiëntie van het systeem wordt teniet gedaan. Volgens ILO is het aantal Palestijnen met een arbeidskaart heel beperkt. De meeste Palestijnse vluchtelingen in Libanon werken in marginale, slecht betaalde jobs in de informele sector. Bronnen geven aan dat de Palestijnse vluchtelingen doorgaans minder worden betaald dan de Libanezen voor dezelfde job."

"(...) »

Vrij vertaald: "Palestijnse vluchtelingen hebben geen toegang tot Libanese publieke scholen, waardoor zij afhankelijk zijn van één van de 69 UNRWA scholen (zowel basis en secundair onderwijs) of van private scholen, die echter voor de meesten te duur."....De mogelijkheden voor huisvesting zijn dus beperkt tot (i) Palestijnse vluchtelingenkampen waar de levensomstandigheden ondermaats zijn; (ii) huurwoningen buiten de kampen die echter voor de meesten onbetaalbaar zijn; of (iii) semi-legale, informele en onbeschermde akkoorden met Libanezen, die eigendom kopen namens hen."

Ten slotte betoogt verzoeker dat hij het mandaatgebied van UNRWA diende te verlaten onafhankelijk van zijn wil ingevolge een situatie van persoonlijke onveiligheid. Hij duidt dit als volgt:

"De familie van verzoeker is sinds 2000 het slachtoffer geworden van doelgericht geweld door islamitische gewapende groeperingen omwille van hun Fatah-activiteiten:

In 2000 werd zijn oom Nasim vermoord door gewapende mannen, toen hij werkzaam was voor een verantwoordelijke Fatah, die op hetzelfde ogenblik werd vermoord.

In 2000 diende zijn vader zijn werkzaamheden als bewaker voor Fatah stop te zetten omdat hij problemen kreeg met een toenmalige islamitische beweging.

Op 21/12/2016 werd de man van verzoekers zus vermoord door de gewapende mannen M. S. (...) en A. F. (...), in opdracht van Bilal Badr. Hij werkte als bewaker van Fatah.

Op hetzelfde ogenblik werd verzoekers vader beschoten. Hij diende te worden gehospitaliseerd wegens schoten in zijn buik.

Tegelijk werd de woning van verzoeker meermaals beschoten.

Verzoeker staakt de meest recente feiten aan de hand van onder meer de volgende documenten :

- Een video van de moord op zijn schoonbroer, waarop te zien is dat het om een gerichte moordaanslag ging door gemaskerde mannen, zijn overlijdensakte alsook officiële documenten die aantonen dat het zijn schoonbroer betreft
- Een medisch attest van zijn vader alsook foto's van zijn verwondingen
- Foto's van de beschietingen op de woning van verzoeker

- Een attest van het Volkscomité

Het bestaan van voormelde feiten is bijgevolg niet voor redelijke discussie vatbaar, maar wordt bewezen aan de hand van bewijskrachtige video's, foto's en attesten.

Ten onrechte stelt het CGVS dat geenszins aangetoond zou zijn dat verzoekers vader het slachtoffer zou zijn geweest van represailles door de gemaskerde mannen.

Gezien zijn uitgesproken pro Fatah – profiel in het verleden en gezien hij beschoten werd op hetzelfde ogenblik als waarop zijn schoonzoon werd vermoord door gewapende mannen, is het uitgesloten dat hij een slachtoffer zou zijn van willekeurig geweld in het kamp. Er dient daarentegen geloof te worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat het ging om een doelgerichte vergeldingsactie naar aanleiding van de moord op zijn schoonzoon en de kritiek die de vader als gevolg hiervan had geuit.

Verzoeker zelf kreeg één week na de operatie van zijn vader bedreigingen en werd effectief beschoten één maand na de moord op zijn schoonbroer. Verzoeker werd vervolgens opnieuw bedreigd en beschoten in april 2017. In april kwamen de belagers van verzoeker naar zijn woning en beschoten ze deze laatste. In oktober 2018 werd zijn woning opnieuw beschoten.

De verwerende partij hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker omdat deze laatste geen enkele voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben, maar daarentegen tot aan zijn vertrek in de ouderlijke woning bleef en zelfs naar buiten ging naar de dokter.

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij niet beschikte over financiële middelen om te vluchten, maar dat hij ingevolge hiervan het land pas kon verlaten in 2018. Zoals elders in dit verzoekschrift wordt aangetoond betreft het inderdaad een financieel zeer kwetsbaar gezin.

Bovendien verklaarde verzoeker weldegelijk voorzorgsmaatregelen te hebben genomen binnen zijn eigen beperkte mogelijkheden. Nadat gebleken was dat verzoeker effectief gevaar liep ingevolge de eerste beschieting, bleef verzoeker thuis tot aan zijn vertrek. Indien hij zich naar buiten moest begeven, vermomde hij zich onder een vrouwengewaad teneinde niet te worden opgemerkt.

Aldus kan het CGVS niet redelijk stellen dat verzoeker geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen.

Verder acht de Belgische overheid het niet geloofwaardig dat verzoeker persoonlijk bedreigd zou zijn met de dood omwille van een loutere woordenwisseling. De Belgische overheid verliest hierbij uit het oog dat de belagers van verzoeker behoorden tot de groep van Bilal Badr, een extreem gewelddadige en extremistische groepering, die de minste kritiek gewelddadig in de kiem smoort. Rekening houdende met het pro Fatah profiel van het gezin is het geenszins uitgesloten dat de groepering bereid was om verdere stappen te zetten tegen het gezin en gewelddadig op te treden. Aldus is de bestreden beslissing ongegrond.

Dat verzoeker tenslotte niet kan verweten worden niet onmiddellijk asiel te hebben aangevraagd in Spanje, maar verklaarde dat België een beter land was om asiel te vragen. Dat het immers vaststaat dat de opvang van asielzoekers in Spanje en hun latere integratiemogelijkheden geringer zijn in Spanje.

Zie ECRE AIDA Country Report Spain, update 2017 : The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support.

Vrije vertaling : «Het opvangsysteem is onafhankelijk van de evolutie of duur van de asielprocedure, maar voorziet in een vaste periode van 18 maanden bijstand.»

Zie ECRE AIDA Country Report Spain, update 2017: "(...) »

Vrij vertaald: "«de financiële ondersteuning van asielzoekers kan worden beschouwd als toereikend en adequaat gedurende de eerste fase, en zij dekt alle basisbehoeften. Maar gedurende de twee laatste fasen zijn de materiële omstandigheden en financiële ondersteuning niet langer toereikend gezien zij streven naar de autonomie en sociale integratie van de asielzoekers. De asielzoekers worden geconfronteerd met ernstige problemen na de eerste fase omdat het systeem voorziet dat hij autonoom moet zijn na 6 maanden, hetgeen onmogelijk is, in het bijzonder voor asielzoeker die moeite hebben met het aanleren en spreken van Spaans en dus geen werk kunnen vinden.»

Zie Amnesty International Report 2017/18 - Spain, 22/02/2018: "(...)"

Vrij vertaald: "Asielzoeker werden nog steeds geconfronteerd met ernstige vertraging in de behandeling van hun asielaanvraag. Voor velen was de periode gedurende de welke zij gerechtigd waren op overheidssteun hangende hun asielaanvraag al lang verstreken vooraleer een beslissing werd genomen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een krantenartikel over de bijstand van UNRWA als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 5 november 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 en de COI Focus "Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" van 5 juli 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "Libanon – De veiligheidssituatie" van 14 mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *ijuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, map met 'documenten', identiteitskaart en fotokopie UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *"om welke reden ook is opgehouden"*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.2.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.2.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 17, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein El-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en nog steeds bijstand levert aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de financiële problemen van UNRWA. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker de informatie waaruit hij citeert niet bij het verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat de analyse in de door verwerende partij op 5 november 2019 neergelegde aanvullende nota gebaseerd is op recentere informatie. Het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde persbericht (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en wordt bijgevolg niet in overweging genomen. Hoe dan ook blijkt uit de door verzoeker aangehaalde informatie niet dat de financiële moeilijkheden bij UNRWA, die door verwerende partij en de Raad worden erkend, daadwerkelijk de werking van het agentschap in gevaar brengen of dreigen te brengen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij les heeft gevolgd aan scholen van UNRWA, dat hij bij UNRWA terecht kon voor medische bijstand en dat zijn gezin van UNRWA om de drie maanden een financiële tegemoetkoming kreeg. Nergens uit zijn verklaringen blijkt overigens dat verzoeker tot de zogenaamde 'special hardship cases' behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*.

2.3.2.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.2.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht

van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat zijn persoonlijke situatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen – en verzoeker haalt zelf geen redenen aan – om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

2.3.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

De Raad stelt vast dat in de aanvullende nota van verwerende partij met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen, onder verwijzing naar de COI Focus “*Libanon – De veiligheidssituatie*” van 14 mei 2019, het volgende wordt uiteengezet:

“Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de

gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop verwerende partij de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat verwerende partij uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat verzoekers schoonbroer als bewaker van Fatah in 2016 vermoord werd, ligt in de lijn van wat hierboven werd uiteengezet. Ook de omstandigheid dat verzoekers vader en verzoekers ouderlijke woning – zo al aangenomen kan worden dat de woning op de foto's die verzoeker heeft neergelegd zijn ouderlijke woonst betreffen, wat uit niets blijkt – in 2016 beschoten zouden zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er in het kamp Ayn al Hilwah geweld plaatsvindt, waaronder ook burgerslachtoffers zijn, doch dat de veiligheidssituatie in het kamp anno 2019 relatief kalm is. Uit de persberichten waaruit verzoeker citeert, doch die verzoeker niet bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat er sporadisch opflakkerende spanningen zijn tussen de diverse gewapende groeperingen in het kamp Ayn al Hilwah, doch dit doet geen afbreuk aan de voormelde analyse waarin zulks niet wordt ontkend. Verzoeker toont hiermee niet aan – en uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet – dat er actueel sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon in het algemeen of van de vluchtelingenkampen of het kamp Ayn al Hilwah in het bijzonder.

2.3.2.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) de vluchtmotieven van verzoeker, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.2.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoeker

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Libanon ontvlucht is uit vrees voor leden van de groepering Bilal al Badr, die in opdracht van deze groepering zijn schoonbroer, die lid was Fatah, vermoord hadden en die zijn vader beschoten hadden waardoor deze naar het ziekenhuis werd overgebracht om te worden geopereerd. Verzoeker zou op de begrafenis van zijn schoonbroer de vrouwelijke familieleden van zijn belagers openlijk beledigd hebben, waarop zijn belagers aan zijn vader in het ziekenhuis te kennen gaven ook hem te zullen vermoorden. Verzoeker zou de volgende maand nog beschoten zijn geweest, maar kon ontkomen. Drie maanden later werd zijn huis beschoten met de boodschap dat ze hem willen vermoorden. Nog drie maanden later heeft verzoeker legaal zijn land verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen omdat (i) hij na de bedreigingen gewoon thuis bleef wonen, geen voorzorgsmaatregelen nam en zomaar op en neer pendelde tussen zijn huis en het ziekenhuis, omdat (ii) hij van januari 2017 tot zijn vertrek in juli 2018 de hele tijd in zijn kamer zou hebben gezeten waar hij een gemakkelijke prooi vormde voor zijn belagers en hij bij het verlaten van het huis om naar de dokter of de kapper te gaan zijn moeder meenam en haar hierdoor ook in gevaar bracht, omdat (iii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nooit vermeld heeft dat hij tijdens de begrafenis van zijn schoonbroer de vrouwelijke familieleden van zijn belagers beledigd heeft, omdat (iv) hij nagelaten heeft in Spanje of Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen zonder dat hij daarvoor een valabele reden kan aanreiken en omdat (v) hij zijn paspoort niet neerlegt en daarvoor geen valabele reden kan aanreiken.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker wijst op het uitgesproken "*pro Fatah – profiel*" van zijn vader en op het ogenblik waarop zijn vader beschoten werd om te concluderen dat het uitgesloten is dat zijn vader een slachtoffer zou zijn van willekeurig geweld in het kamp, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn vader reeds in 2000 gestopt was met werken voor Fatah en daarna geen verdere problemen meer had gekend (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Gezien de verschillende motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontcracht, is het dan ook niet aannemelijk dat zijn vader zovele jaren later in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden beschoten werd.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel voorzorgsmaatregelen nam, nu hij thuis bleef en zich vermomde wanneer hij buiten moest komen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na de bedreigingen de hele tijd in zijn kamer zou hebben gezeten waar hij een gemakkelijke prooi vormde voor zijn belagers en bij het verlaten van het huis om naar de dokter of de kapper te gaan zijn moeder meenam en haar hierdoor ook in gevaar bracht. Indien verzoeker daadwerkelijk het risico liep vermoord te worden, is het niet aannemelijk dat hij het huis verliet voor iets banaals als naar de kapper gaan. Dat verzoeker daarbij – weliswaar in vermomming – zijn moeder meenam, is helemaal ongeloofwaardig nu ook zijn moeder dan een risico loopt.

Waar verzoeker financiële redenen aanhaalde als reden waarom hij "*het land pas kon verlaten in 2018*", wijst de Raad erop dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij gedurende deze periode iets heeft gedaan om geld bijeen te sprokkelen om zijn vlucht te regelen. In tegendeel, verzoeker verklaarde gedurende deze periode de hele tijd in zijn kamer te hebben gezeten en spendeerde zijn geld, niettegenstaande hij uit een financieel kwetsbaar gezin beweert te komen, (onder meer) aan kappersbezoeken (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

De Raad wijst er voorts op dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan de doodsb bedreiging die verzoeker beweerde te hebben gekregen om de loutere reden dat de oorzaak hiervan een loutere woordenwisseling zou zijn. Wel wordt verzoeker verweten dat hij bij de DVZ nooit vermeld heeft dat hij tijdens de begrafenis van zijn schoonbroer de vrouwelijke familieleden van zijn belagers beledigd heeft, en dat hij dit pas op het CGVS vertelde wanneer hij werd geconfronteerd met het feit dat de door hem opgegeven reden waarom ze hem wilden vermoorden, met name een ruzie die ze met zijn vader hadden, slechts een woordenwisseling betrof (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoekers betoog dat de groepering Bilal Badr extreem gewelddadig is en de minste kritiek in de kiem smoort, is dan ook niet dienstig.

Door nog te laten gelden dat hem niet kan worden verweten niet onmiddellijk asiel te hebben aangevraagd in Spanje omdat België een beter land was om asiel te vragen nu het vaststaat dat de opvang van asielzoekers en hun latere integratiemogelijkheden in Spanje geringer zijn, en hierbij te

citeren uit rapporten van AIDA en Amnesty International die hij nalaat bij het verzoekschrift te voegen, verklaart verzoeker nog niet waarom hij niet in Frankrijk, waar hij na zijn vertrek uit Spanje en voor zijn aankomst in België is terechtgekomen, om internationale bescherming heeft verzocht. Zijn kritiek op de opvang van en integratiemogelijkheden voor asielzoekers in Spanje wordt in het verzoekschrift overigens slechts *post factum* aangevoerd.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met (leden van) de groepering Bilal Badr in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoekende partijen in Libanon

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit

zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. De situatie van verzoeker dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van verzoeker naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo geeft u in de loop van uw procedure niet aan dat u ooit problemen met de Libanese autoriteiten zou hebben gekend. Verder blijkt dat u tot uw 16de of 17de levensjaar les hebt gevolgd aan UNRWA scholen en u hierna een opleiding van zes maanden hebt gevolgd aan een privé instituut, waarna u als lakker van meubels aan de slag ging. U werkte voor verschillende bazen, zo geeft u aan, en de laatste acht maanden, tot uw vertrek uit het land, werkte u voor een Libanees en verdiende u 500 dollar, wat echter niet altijd genoeg is om uw gezin te onderhouden, zo stelt u (CGVS p.4). Dient in dezer te worden opgemerkt dat u met uw vrouw en dochter inwoont bij uw ouders, die een eigen huis hebben, alhoewel u aangeeft dat er een aantal lekken zijn gezien het een oud gebouw is (CGVS p.3). Uw vader heeft een voedingswinkel naast jullie huis en verdient net genoeg om zijn gezin te onderhouden (CGVS p.2-3). U geeft aan dat u bij UNRWA terecht kon voor medische bijstand en jullie om de drie maanden een financiële tegemoetkoming kregen van deze organisatie (CGVS p.4). Bovendien blijkt dat u in staat was 9.500 dollar bij elkaar te sprokkelen om uw reis naar België te bekostigen, dit terwijl u tijdens het gehoor en het overlopen van uw economische positie nergens melding maakt van het gegeven dat dit een impact op uw verdere leven heeft (Verklaring DVZ punt 30).”

Verzoeker betwist dat hij in zijn basisbehoeften kon voorzien gezien hij gratis kon inwonen bij zijn ouders. Hij wijst erop dat hij verklaarde dat zijn gezin bestond uit negen leden, dat het totale gezinsinkomen slechts 840 dollar bedroeg en volledig opging in voedsel en dat het gezin in een manifest onaangepaste woning verbleef. Verzoekers bewering dat het budget van het gezin volledig opging in voedsel en dat er “*geen enkele ruimte (was) om te voorzien in de overige basisbehoeften (nutsvoorzieningen, transport, enz)*”, strookt niet met zijn verdere verklaringen op het CGVS dat hij na de bedreigingen nog naar buiten ging om zijn “*haar te laten knippen*” (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Dat er geen budget was om in de elementaire levensbehoeften te voorzien of dat het gezin in extreme armoede leefde, is in het licht van deze verklaring dan ook niet aannemelijk. Hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS inderdaad gewag maakte van lekken in het huis en een plafond dat “*niet helemaal in orde*” is, blijkt hieruit niet dat hij zich in een situatie van extreme armoede bevond die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Waar verzoeker er

nog op wijst dat het bedrag om zijn reis te bekostigen – 9.500 dollar – een lening betrof die zal moeten worden terugbetaald, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud en het overlopen van zijn financiële situatie op geen enkel moment melding heeft gemaakt van de impact die deze lening en de terugbetaling ervan op zijn verdere leven heeft. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat toe te lichten van wie hij dit bedrag heeft geleend. Zo dit bedrag geleend werd bij familie, wijst dit erop dat de financiële situatie van verzoekers familie niet penibel was. Zo het bedrag geleend werd bij een financiële instelling, is dit evenzeer een indicatie dat verzoekers financiële situatie kredietwaardig werd geacht.

Aldus brengt verzoeker geen concrete en pertinente argumenten aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Libanon in een schrijnende humanitaire situatie terecht dreigt te komen. Hij toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

2.3.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.2.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft “*subsidiair*” wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van “*alle relevante factoren*”, die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN